

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 18—'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—'Εν τῇ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΟΥΤΗΣ.

Οργανωτικὸν ἐργάσιον πρὸς τὴν ἀποστολὴν 5 ἡμ. 1881

ΠΕΜΠΤΟΝ ΘΟΥΡΙΟΝ

Μὲ κρασί τῶν Οἰκονόμου
 Ἐρεθίζω τὸ μυαλό μου,
 Καὶ ἴστα σύννεφα πατῶ.
 Τὸ ποτήρι μου ἀδειάζω,
 Ζήτ' ὁ πόλεμος φωνάζω,
 Καὶ τὸν Ἄρη χαιρετῶ.

Τὸν Θεὸ κυττάζω Ἄρη
 Ἄπο μέσ' ἀπ' τὸ πιθάρι
 Ἐμπροστά μου νὰ πηδᾷ,
 Κι' ἀπὸ τὸ κρασί κουτοῦκι
 Μὲ μονόχορδο μπουζοῦκι
 Τοὺς πολέμους τραγουδᾷ.

Ἔλα, πολεμάρχε Ἄρη,
 Εἰς ἐμέ τὸ παλληκάρι,
 Νὰ γλεντίσομαι μαζί.
 Φέρτε μας κρασί νὰ πιῶμε,
 Νὰ μεθύσομε, νὰ ἴμπομε
 Μὲς ἴστα Γιάννινα πεζοί.

Ὅσο πρὸ πολὺ τὸ τσοῦζω,
 Τόσο γιὰ πολέμους σκούζω,
 Κι' ἀπὸ ἴδω κι' ἐκεῖ βαρῶ
 Καὶ Τουρκιὰ κι' Εὐρώπη τώρα
 Μέσα ἴστοῦ κρασιοῦ τῆ μπόρα
 Νὰ τῆς πνίξω εἰμπορῶ.

Τόκα μία, μωρὲ Ἄρη,
 Δός μου πάλα, σάν λειοντάρι
 Νὰ χουμήξω ἴστο σωρὸ,
 Νὰ τοὺς σφάζω γιὰ τὸ γένος.
 Ἄλλὰ εἶμαι μεθυσμένος...
 Τόκα κι' ἄλλη... τραπαρό.

Κουμουνδοῦρε, νὰ μοῦ ζήσης,
 Ἐδῶ ἔλα νὰ μεθύσης,
 Νὰ ἀνάψης, νὰ καῆς...
 Ὅσο πρὸ πολὺ τὸ πίνεις,
 Τόσο πρὸ πολὺ θὰ γίνης
 Πολεμάρχος καὶ ν τ α ῆ ς.

*ἄλλω
 ἔπρ
 ἀυτων ἀξίω
 ἴδω
 ἴνα λοι-
 τέρου δῆ-
 το*

Souris

ΑΘΗΝΑΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ.

Τί δημοσιογράφοι να είναι αυτοί της 'Αλεξανδρείας ολί-
τινες εις την παράστασιν του Νέρονος εκήρυξαν τον Νιόνιο
μας ανώτερον του 'Ρόση! 'Αληθείς 'Αλεξανδρινοί.

'Η ιδέα αυτή μάς ήλθε ενθυμηθέντας ότι εν Τουρκία αλε-
ξανδρινοί ονομάζονται οί λευκοί της Αιγύπτου όνοι.

Πολλοί ακόμη άπορούσιν αν τα επί της Καστέλλας όχυ-
ρώματα έγιναν δια να γίνη ό συμβιβασμός μετά του ιδιο-
κτητού του οίλισκου (Κουμουνδούρου) ή ό συμβιβασμός των
κληρονόμων του Περρωτή έγινε δια να γίνουν τα όχυρώ-
ματα.

'Ακόμη θα δημοσιευθί το διάταγμα δι' ού πρόκειται ν'
άποσπασθώσιν εκ των διαφόρων σωμάτων οί επίστρατοι
τελειόφοιτοι της ιατρικής όπως άσκηθώσιν ώ; επίκουροι και
νοσοκόμοι! *Η νομίζει ό κύριος ύπουργός ότι αυτά τα
πράγματα μανθάνονται εντός δύο τριών ήμερών;

Μετά χαράς έδεξιώθημεν τον διορισμόν του κυρίου Π.
Λογοθέτου ώς γενικού προξένου εν Θεσσαλονίκη. 'Ο κ.
Λογοθέτης είναι γνωστός εκ της εν Βιτωλίοις προξενικής
ύπηρεσίας του, ήτις καθ' όλας τās ήμετέρας πληροφορίας
άφηκε ζωηράς αναμνήσεις τιμιότητος, νοημοσύνης και φιλο-
πατρίας. Αί κυβερνήσεις παρέχουσιν ήμιν τόσον απανίως
άφορμάς να δεχώμεθα άνωπόπτως τους διορισμούς των,
ώστε όσάκις λαμβάνομεν τοιαύτας άνάγομεν εις γεγονός;
άξιέπαινον ό,τι άλλοθι σύνθησις θα ένομιζέτο και άπαρτη-

ρητον θα παρήγετο. 'Ελπίζομεν ότι εις τον κ. Λογοθέτη
θέλει δοθί όλη ή δέουσα συνδρομή όπως δυνηθί να χρησι-
μοποιήσιν την άρετήν του ύπέρ του εν Μακεδονία κινδυνεύον-
τος 'Ελληνισμού.

*Ολοι οί Ζαχαροπλάσται ειχον κλεισμένα προχθές τα
καταστήματά των πανήγυριν άγοντες της συντεχνίας των,
πλήν του κ. Σόλωνος όστις δέν είναι Ζαχαροπλάστης.

*Όταν είναι καλοκαιρία ή Βουλή συνήθως δέν συνεδριά-
ζει, όπως χθές, των κυρίων Βουλευτών έξερχομένων εις τό
γρασίδι.

Οί άνθρωποι αυτοί δια να βουλευθούν θέλουν τον κακόν
τους τον καιρόν.

Περίεργος αντίζηλία αυτού του Δεληγιάννη με τον νεο-
ρόν δόκιμον κ. 'Αντίβαν Λάσκον!

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ.

(1879)

I

'Ημουν παιδάκι φρόνιμο, άγνό μαθηταρούδι·
Μ' άπ' τή στιγμή που μ' άνοιξαν τον 'Όμηρο μπροστά μου
Και ήτανε της Καλυψώς τό έρωτικό τραγούδι
'Απ' τή χρυσή 'Οδύσσεια τό πρώτο μάθημά μου, —
Τί φταίω! Ένας 'Όμηρος μου πήρε τα μυαλά μου.

και εγώ, κατεργάρα, έπερίμενα τον άθλιον τούτον καιρόν
δια να σου δώσω εν καλόν μάθημα.

Και πρώτον, επέ μοι, αυτό τούτο: τί μανία να αγαπήσ
τον ευδιον ουρανόν με τον ήλιον ή με τους άστέρας και να
άσθενής μάλιστα από άγνωστους επιθυμίας. Λέγεις ότι πα-
τρίς σου είναι ό ουρανός, ότι εκείθεν ήλθες και εκεί θα ύ-
πάγης* άλλ' έμένα λοιπόν τί μ' έχεις; Δέν ζω εγώ μαζή
σου, έδω, επί της γής, εις τās 'Αθήνας, εις την Πλάκα,
εις τον οικον του κύρ Μούρμουρα, τον όποιον χρεωστώ μά-
λιστα και μερικά ένοίκια; Δέν σε τρέφω, δέν σε ποτίζω
καλά με τρυφερά κρέατα και ίχθύς και με εξαίρετον οίνον
εις τό ξενοδοχείον της 'Αττικής; Σοι λείπει τό άρωμα του
καφέ; Σοι έλειψαν ποτέ τα άφθονα ροφήματα εύόσμου
καπνού; Διατί νυστάζεις πάντοτε, δηλαδή κλείεις τους
όφθαλμούς σου εις τον παρόντα κόσμον; Πού θα εύρης τον
καλλίτερον; Οί κακπάδες σε γελούν ή οί φιλόσοφοι; 'Επί-
στευσεσ αληθινά πώς εισαι εικών του Θεού και ζητείς και
σύ καθώς αι κακοναθραμμένα κόραι κανένα γραμματέα
προσεβίας δια σύζυγον; 'Αλλ' αν εισαι σύ εικών του Θεού,
θα ήναι εικών αυτού και ή ψυχή του Χόνδρο-Κώστα του
όδοκαριστού, ή ή ψυχή παντός έρμαφροδίτου* δέν εντρέ-
πσαι να καυχάσαι δια τοιαύτην καταγωγήν; Και έπειτα
τί τό πρωτότυπον; Πού τό πρωτότυπον; 'Αφες το, καυ-
μένη, να άκούη τα Χερουσίμ και Σεραφείμ και μάθς να γνω-

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΨΥΧΗΝ ΜΟΥ.

I.

Ψυχή μου* τώρα οτε βρέχει μετ' άδιακρισίας
δέν δύναμαι να σε διασκεδάσω, μήτε υπό την
πέυκην του Γουδή, μήτε κατά τό μνημείον
πάππου, μήτε κατά τή δεινροστοιχίαν των άνα-
κτόρων μοι επήλθεν ή μανία να σου τα ψάλω* δι-
ό ήλιος μεσουρανή φαινότατος και περιπαθέστα-
τος, άχρεία, δέν ήξεύρω πώς γίνεσαι σύ ή κυρία του
μου και δέν τολμώ να σε μαλώσω δια τās τόσας
νοσησίας σου* άρκεί να φανή εις τον ουρανόν εν μικρόν τε-
μάχιον καθαρού γαλανού χρώματος και πάραυτα σε κατα-
λαμβάνει ή άσθένεια ή γνωστή σου και τότε εκών άκων
ναγκάζομαι να σε περιποιούμαι ως μικρόν παιδίον άσθε-
νού. Κτυπά ποτέ ή μήτηρ τό παιδίον της άσθενούν; Πε-
ριμένει πρώτον να θεραπευθί και τότε . . . Τοιουτοτρόπως

ΤΡΕΛΛΑΙΣ

'Εν τω έρωτι είναι αξιολύπητος, ό άόμματος διότι δέν
μπορεί να κάρη 'μάτι.

Οί χωρίς ιδέας άνθρωποι έχουν μεγάλην ιδέαν περι του
εαυτού.

'Η τελετή του γάμου είναι τό έρωτικό μεταξύ της
γυναικός και του άνδρός* τότε ή κλίνη θα είναι ή παρέν-
θεσις.

Πολλοί άνθρωποι παρατηρούντες γελοιογραφίας δέν μπο-
ρούν να έννοήσουν ότι εύρίσκονται άπέναντι καθρέπτου.

'Η κεραλή του μεθύσου είναι εκκλησία εις την ίερουργουσί*
διότι έχει και αυτή άναμμένα τα κανδήλια της.

'Η έρωμένη κατά τούτο διαφέρει από τό ύπόδημά μου,
διότι άμα με σπίγγει δέν αισθάνομαι κίνενα πόνον.

*Άμα τρώω εις τό ξενοδοχείον boeuf a la mode, συλ-
λογούμαι τον σπητονοικοκύρη μου.

Περίεργον! *Όλας τās προς ποιητάς συμπαθείας μου τās
νομίζου προσποιητάς.

Commerson

Βίπα: Να ήμουν 'Οδυσσεύς, παντού όπου σταθώ
Πάντα μιά τέτοια Καλυψώ να 'βρίσκ' ή άγκαλιά μου,
Να την άφίνω 'ς τους καύμους, άφου τή βαρεθώ,
Γιατί την Πηνελόπη μου θα βλέπω 'ς τα όνειρά μου. . .
Τί φταίω! Ένας 'Όμηρος μου πήρε τα μυαλά μου.

Και από τότε 'Οδυσσεύς του έρωτος γυρίζω,
Και πουθενά δε σταματώ την παλαδοκαρδιά μου,
Ψάχνω παντού για Καλυψώ, μιά Πηνελόπη έλπίζω,
Τά πάντα Κίρκη βρίζεται μπροστά 'ς τα βήματά μου...
Τί φταίω! Ένας 'Όμηρος μου πήρε τα μυαλά μου.

II

— Είναι βανίλις των άνθων ό άφρός*
Τή φτωγή βανίλις μη πειράζετε,
'Αστε την να χύνη τή μοσχοβολιά της*
'Όταν τή χωρίζουν από τα κλαδιά της,
Ρεύει σε λιγάκι και σωριάζεται. .
— Είναι ή βανίλις των άνθων ό άφρός.

— 'Ετσι μιá βανίλις είναι κι' ή καρδιά μου!
Τή φτωγή καρδιά μου μη πειράζετε,
'Αστε την να ζήση με τα όνειρά της*
'Όταν τή χωρίζουν άπ' τον έρωτά της,
Ρεύει σε λιγάκι και σωριάζεται. .
— 'Ετσι μιá βανίλις είναι κι' ή καρδιά μου!

Κωστής.

ρίξης την αληθινήν ζωήν και να εκτιμάς την ήδονήν της
εσόδου και έξόδου παντός ό,τι τρώγομεν και έναγκαλιζό-
μεθα. Καθώς είναι άδύνατον δια τās τριάκοντα χιλιάδας
νεάνιδας των 'Αθηνών να εύρεθώσι τριάκοντα χιλιάδες
γραμματείς προσβειών, ούτω άδύνατα, ψυχή μου, είναι και
τά ιδικά σου όνειρα. Ζητείς τό άπειρον; είναι κολοκύνθι*
ζητείς τό αιώνιον; είναι σαπουνάδα* τό άπόλυτον; ήχος
τενεκέ. Τί είναι ή τιμή; όπλον των υποκριτών* διότι και
σύ, ψυχή μου, μδλα σου τα φούμαρα, γνωρίζω ότι προτι-
μάς τον δειλόν όρνιθοκλέπτην ή τον διαλογιζόμενον πώς
να κλέψη εκατομύρια και την πόρνην μετά ψυχής παρθε-
νικής ή την παρθένον μετά ψυχής πορνικής.

III.

'Ενθυμείσαι, ψυχή μου, από δέκα και οκτώ έτών ήρι-
σες να με βασανίζης* ανεγίνωσκες τότε ή μάλλον με εκα-
μνες να αναγινώσκω συχνά τον μασκαράν, τον ουτιδανόν,
τον φαρούτην τον Βέρθερον και άφ' ού έπιες μέχρι τρυγός
τό ποτήριον της άνοησίας ταύτης ήθέλησας και σύ να αγα-
πήσης* οία κ' άράξαμε! Δύναμαι μάλιστα να σε βεβαιώσω
ότι κατά την βαθύτητα και κατά την πρωτοτυπίαν του
αίσθήματος υπερέβης και τον Βέρθερον. 'Αλλά έπειτα;
δέν ώμολόγησας σύ ή ίδια ότι είναι προτιμώτερον να
δεν ήμω δλην την δυσσομίαν. Τί άλλο όμως ήμω, ψυχή

αγαπήσιν τις άγγουράκια τρουσού παρὰ γυναίκα; Αί
γυναίκες! ζώα, τα έναντία παρ' όπως φανταζόμεθα αυ-
τάς, άλλα πάντοτε ζώα* χρησιμώτατα τή αληθεία εις τον
όργανισμόν του σύμπαντος, διότι άνευ αυτών οί άνδρες δέν
ήθελον τελειοποιηθί ώ; κερασφόρα* και όμως σύ εξέλαβες
έκείνην ως πλάσμα ούράνιον όπερ δέν έτρωγε, δέν έπρία
δέν ε . . . όχι πλέον ως εικόνα θεότητος, άλλ' ως αυτήν
την θεότητα* άλλ' ή θεία αυτής ουσία σήμερα δέν
έμποδίζει καθ' έκαστον έννατον μήνα να παιδοποιήγιναι λοι-
σου ζήσουν, ψυχή μου!—Τη αληθεία εντρέπομαι δια σε ετερού
ήθελον σε στείλει κατά διαβόλου, αν δέν μοι ύπόσχεσο
έπανεπιλημένως ότι θα διορθωθής* αλλά μου γλιστράς όπως
δ κ. Κουμουνδούρος και πολλάκις εν φ' σε νομίζω ήσυχον
και πειθήνιον εντός της μέθης μου, σε βλέπω έξάφνα κα-
θημένην ώ; ίπποκένταυρον επί νεφέλης και άκουούσασ
των άνέμων τās όδούς. Οχ με άκούσες επί τέλου ή θέλεις
να διαζευχθώμεν; Διότι δέν άρνείσαι να περιηγήσαι μόνη
εις τους αίθέρας, άλλα θέλεις να σύρης κατόπιν σου και
έμε, κορμί 52 οκάδων. 'Ανάθεμά σε και την ώπν που έ-
φύτρωσες εντός μου κοκκορομούαλη, καπνοβαπισμένη, ά-
βέγκα με πτερά ζωντανά, μενεξέ ζυδάτε, πασό τριαντά-
φυλλο, που όζεις και μυρίζεις συγχρόνως και λαμβά-
νεις δια τον έαυτόν σου όλην την εύωδιαν και αφήνεις
δεν ήμω δλην την δυσσομίαν. Τί άλλο όμως ήμω, ψυχή

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ο ΜΕΣΣΗΝΙΟΣ.

Φαντασθήτε 'Αλέξανδρον τὸν Μεσσηνίον ἐπὶ κεφαλῆς δολίγων λερωμένων καταλαβόντα τὴν κυβέρνησιν Κράτους τινοῦ· φαντασθήτε αὐτὸν λαλοῦντα ἐν ὀνόματι ἔθνους τὸ ὅποιον ἀπεχθάνεται αὐτὸν καὶ τοὺς λερωμένους του μέχρις ἀηδίας· φαντασθήτε ἀπειλοῦντα 'Ανατολὴν καὶ Δύσιν διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου αὐτὸν, ὅστις εἰς τὰς χεῖράς του δὲν ἐκράτησε μέχρι τοῦδε ἄλλο τι ἢ τὰ προϊόντα τῶν πετωμάτων· φαντασθήτε αὐτὸν φανταζόμενον ὅτι ὁ ἑλληνικὸς λαὸς τὸν τιμᾶ καὶ ὅτι ἀπατᾶ τὰς ξένας κυβερνήσεις περὶ τῆς ποιότητός του καὶ θὰ ἐννοήσητε ἀκριβῶς τίς ἐστὶν ἡ πολιτικὴ ἢ διευθύνουσα τὰς τύχας τῆς 'Ελλάδος.

'Αλέξανδρος ὁ Μεσσηνίος φαντάζεται ὅτι τὸ ἔθνος τὸν ἀνέχεται ἐξ ἀνάγκης, ἐν ᾧ τὸν ἀνέχεται μόνον ἐξ ἀηδίας· 'Αλέξανδρος ὁ Μεσσηνίος δὲν ἔχει ἐντὸς τοῦ ἔθνους τούτου ἓνα ὄπαδὸν εἰμὴ τοὺς ἐν Παλαμῆδιῳ κρατουμένους, οἵτινες ἐλπίζουν ἐξ αὐτοῦ τὴν χάριν τῶν. "Οσοὶ θεωροῦσι τὸ ἔθνος ὡς λίμνην τὴν ὀποιανὴν πρέπει νὰ ἀνακυκλώσῃ διὰ νὰ συλλάβωσι τὰς ἐγγέλεις, οὗτοι ἀληθῶς ὑποστηρίζουσιν αὐτὸν, ἀλλ' εἰς τὴν πρώτην ἀτυχίαν, οὗτοι πρώτοι θὰ ἐπιτεθῶσι κατ' αὐτοῦ διὰ νὰ σώσῃσι τὸ μερίδιον τῆς λείας ὅσπερ ἔλαβον· διότι μετ' 'Αλεξάνδρου τοῦ Μεσσηνίου φιλία διαρκὴς δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ. 'Αλέξανδρος ὁ Μεσσηνίος εἶναι ζῶσα σάτυρα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως· πιστεύει εἰς τὴν Πατρίδα ὅταν ἦσαι πατριώτης· πιστεύει εἰς τὸν θεόν

ὅταν ἦσαι θεῖος· πιστεύει εἰς τὴν ἀρετὴν ὅταν ἦσαι ἐνάρετος· πιστεύει καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἔρωτα ὅταν ἦσαι ἐραστής. 'Αλλ' ἡ φύσις τὸν ἐπλάσε διὰ νὰ μὴ πιστεῦσῃ εἰς τίποτε καὶ τὰ πάντα νὰ πωλῇ διὰ τοῦτο δύναται νὰ ἐνομασθῇ ὁ κατ' ἐξοχὴν παντοπόλης.

"Οταν τὸν ἀκούετε ὁμιλοῦντα περὶ Πατρίδος, μὴ πιστεύετε ὅτι δίδει εἰς τοὺς λόγους του ἀπλῶς τὴν προσοχὴν ὑποκριτοῦ θεάτρον· ὅταν λαλῇ περὶ πολέμου, μὴ τύχῃ καὶ φαντασθῆτε ὅτι εἶναι γενναῖος, ἔστω καὶ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν καθ' ἣν λαλεῖ. 'Αλέξανδρος ὁ Μεσσηνίος εἶναι ζῶν φωνόγραφον τὸ ὅποιον δύναται νὰ ἀπαγγεῖλῃ ὅλας τὰς φωνὰς καὶ ὅλας τὰς γνώμας. Οὐδὲν κινητὸν δύναται νὰ παρομοιασθῇ πρὸς αὐτόν, διότι καὶ ὁ ἀνεμῶμυλος παύει κινούμενος ἐν καιρῷ νηνεμίας καὶ αὕτῃ ἡ γῆ ἔχει τινὰ σημεῖα τὰ ὅποια ἀποτελοῦσι τὸν ἄξυνά της καὶ τὰ ὅποια μένουσιν ἀκίνητα· ἀλλ' ἐν τῷ Μεσσηνίῳ 'Αλεξάνδρῳ τὰ πάντα κινούνται καὶ ἀενάως καὶ κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις. Πρὸς στιγμὴν δύνασαι νὰ ὑπολάβῃς ὅτι ἡ ἐξουσία ἀποτελεῖ τὸν ἄξυνα περὶ ὃν περιστρέφεται ἡ ἀνθρωπίνη αὕτη μηχανὴ· ἀλλ' εἶναι ἀπάτη τοῦτο· διότι αὐριοι θὰ ἀλλάξῃ τροχίαν ὁ πλανήτης καὶ θὰ κινηθῇ περὶ τὸ Κεντρικὸν Ταμίον· μεθαῦριοι περὶ τὰς ἐθνικὰς γαίας· παραμεθαῦριοι περὶ τὰ δάνεια ἢ τὰ πετώματα καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς.

Πολλοὶ ἀποροῦσι πῶς γελᾶ αἰώνιος ὁ ἄνθρωπος οὗτος· γνωρίζετε διὰ τί τοῦτο; Διὰ νὰ νομίζετε ὅταν συναφροῦσθε, ὅτι σκέπτεται κάτι τι σταθερὸν καὶ σπουδαῖον. 'Αλλ' ἀπατάσθε καὶ ἐνώπιον τοῦ μειδιάματος· ἀπατάσθε καὶ ἐνώπιον τῆς σοβαρότητός του. 'Αδύνατον εἶναι νὰ μαντεύσῃτε τί φρονεῖ κατὰ τινὰ δεδομένην στιγμὴν· διότι πρὶν

μου; Ὁμοιάζεις μὲ σαλεπτίτην ὅστις οὐδέποτε πίνει ἀπὸ τὸ ἀθάνατον ὑγρὸν του, ὁμοιάζεις μὲ τὸν πατριωτισμὸν τοῦ κυρίου Μεσσηνήτη ὅστις δὲν εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ θαυματουργήσῃ, ὁμοιάζεις μὲ τὸ Σύνταγμα τοῦ 64, τὸ ὄλον μόνον ἀφ' ὅτου ἐξεγέρθη τὸ 'Ανατολικὸν ζήτημα ῥυθίζεται, ὁμοιάζεις μὲ τὴν βίβλα του κ. Λομβάρδου, ἥ τὸν περισσότερο ταμβάκον ροφᾶ, τοσοῦτον ρυπαρώτερα κατατα, ὁμοιάζεις μὲ ὠραίαν καὶ παχέαν γυναῖκα πᾶσι κωλικόπονον, ὁμοιάζεις μὲ τὰς φορέσεις τοῦ Δαντὸν ττόμα τοῦ κ. Οἰκονόμου, ὁμοιάζεις μὲ τὸ Μέλαθρον 'Ιλου ἐπὶ τῆς λεωφόρου τοῦ Πανεπιστημίου, ὁμοιάζεις μὲ καραβόπανον ἐπὶ τῆς ράχως χελώνης, καὶ τέλος ὁμοιάζει μὲ τὴν βουλευτικὴν μας πλειοψηφίαν, ἀνευ τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ κυβερνηθῇ τὸ κράτος καὶ μετὰ τῆς ὁποίας κίταστρέφεται. Τί σὲ ἤθελεν ἡ μοῖρα μου; Δὲν ἦτο καλλίτερον νὰ εἶχον χιλίας συζύγους νὰ εὐχαριστήσω πᾶσι σέ; 'Αλλ' ἄκουσον, ψυχούλα μου, σπουδαίως σὲ ἠμιλῶ· ἀπὸ ἐπὶ τέλους δὲν διορθώθῃς, ἀν δὲν ἀποφασίσῃς νὰ τρώγῃ μετὰ εὐθυμίας τὴν σούπᾶν σου καὶ νὰ πίνῃς τὸ ποτηράκι σου—διὰ τὴν παχύνῃς δὲ καὶ ὀλίγον—ἀν δὲν ἀφήσῃς τοὺς κηκνοὺς καὶ τὰς οὐσίας, τὰ χρώματα καὶ τὰς ποιότητας, τὴν χλόην καὶ τὰ ἡφαίστεια, τὰς περιστράς καὶ τὰς γυναῖκας, τοὺς ἐρωτας καὶ τὰ σώματα, σ' ὀρκίζομαι νὰ μὴ εἶμαι πλέον ἢ 'Ἰμβριος Χεσμὲς ἀν δὲν σ' ἀφήσω εἰς τὴν

Πλάκα νὰ κατοικῆς μόνῃ νὰ ἀκούῃς τοὺς ἀμανέδες καὶ τοὺς ταμπουράδες καὶ νὰ πληρώνῃς καὶ τὰ ἐνοίκια· ἐγὼ θὰ ἐνοικίσω δωμάτιον εἰς ἄλλην συνοικίαν τῶν 'Αθηῶν, ὅδὸς Νεκροταφείου, ἀριθμὸς ὅπου λέχοι.

III.

Καθὼς ἀνδρόγυνον τοῦ ὀποίου τὰ ζῳῖδια δὲν ὁμοιόησαν, οὕτω καὶ σὺ, ψυχὴ μου, τρώγῃσαι μαζῇ μου αἰώνιος· τὴν μίαν ἡμέραν μοὶ ζητεῖς ἀδάμαντας, τὴν ἄλλην φόνεμα μεταξωτὸ, τὴν τρίτην ὅ,τι σοῦ καταβῆ καὶ ἐν τῇ ἀκαταπαύστῳ ταύτῃ ἐριδι δὲν λαμβάνω καιρὸν νὰ παιδοποιήσω μαζῇ σου· ἔγεινες στείρα, κακορίζικη, ὅπως ἡ ἀντιπολίτευσις τοῦ κ. Τρικούπη, στείρα ὅπως ἡ 'Ελληνικὴ πολιτικὴ καὶ ἡ δραστηριότης τοῦ κ. Μπούμπουλη· αἰώνιος ἐγκυμονεῖς, αἰώνιος ἔχεις πόνοὺς καὶ αἰώνιος ἀποβάλλεις ἐκτρώματα ὡς τὰ ἐκτρώματα τῶν ποιητῶν τῆς νέας 'Ελλάδος καὶ τὰ ρητορικὰ ἐκτρώματα τῶν δύο Πετμεζαίων τῆς Βουλῆς· ψωραλέα, ὅπως τινὲς φαναριώτισσαι, σμονότυφος ὅπως αἱ μωρατίτισσαι, πᾶν ἄλλο συλλογίζεσαι, ἢ νὰ ἀνήκῃς ἐλοτελῶς εἰς ἐμὲ, τὸν ἐπὶ τέλους ἰδιοκτῆτην σου, ὅστις θὰ σοῦ ταῖς βρέξῃ μίαν ἡμέραν ὅταν μὲ ἀφήσῃς διὰ παντός· ἀλλὰ σήμερον εἶσαι τὸ ἡμῖός μου καὶ προσποιούμαι ὅτι δὲν βλέπω τὰς ἐρωτοτροπίας σου ὡς οἱ φρονιμώτεροι τῶν συζύγων.

ἐπιχειρήσητε νὰ σκεφθῆτε περὶ τούτου, ἐκείνος μετέβαλεν ἤδη ἐννεὰ ἢ δέκα σκέψεις καὶ ὅταν τελειώσητε τὸν συλλογισμόν σας τὸν βλέπετε εἰς τοὺς ἀντίποδας τῆς πρώτης σκέψεώς του. 'Αλέξανδρος ὁ Μεσσηνίος εἶναι οὐσία ρευστή· ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐκ τῶν γνωστῶν τοῖς φυσιολόγοις· δώσατε εἰς ὑγρὸν τι τὴν ταχύτητα τοῦ φωτός, τὴν ἐλαφρότητα τοῦ ἁέρος, τὰς ἀντηχήσεις τοῦ ἤχου, τὸ γλοιῶδες τοῦ ἐλαίου καὶ τὴν κακοσμίαν τοῦ ἀζώτου καὶ θὰ εὕρητε τί εἶδους ρευστὸν ἀποτελεῖ ἡ ὑπαρξις αὕτη. Καὶ αὕτῃ ἡ λέξις ὑπαρξις δὲν δύναται νὰ κατηγορηθῇ ἐπὶ 'Αλεξάνδρου τοῦ Μεσσηνίου· διότι δύναται νὰ ὑπάρξῃ καὶ συγχρόνως νὰ μὴ ὑπάρξῃ· περισσότερον δὲ προτιμᾶ νὰ ἀφανίζεται καὶ κανεὶς νὰ μὴ σκέπτεται περὶ αὐτοῦ ἢ νὰ προκαλῇ θόρυβον καὶ συζητήσεις· διότι, ἀφανῆς, γνωρίζει ὅτι ἀπατᾶ κάλλιον.

Φρονοῦσι τινὲς ἀδιστακτῶς ὅτι τὸ κέντρον πάσης πολιτικῆς του εἶναι ἡ κλοπὴ· ἀπάτη θεμελιώδης· διότι 'Αλέξανδρος ὁ Μεσσηνίος ἀν ἀγαπᾶ τὴν κλοπὴν τὴν ἀγαπᾶ μόνον ὡς ἀπάτην καὶ ὄχι διὰ τὸν θησαυρισμὸν· ἀν κλέπτη, κλέπτει ὅπως καὶ ψεύδεται, οὐχὶ διὰ νὰ ψεύδεται, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀπατᾶ. Καὶ πρὸς τὴν ἐξουσίαν δὲν τρέφει ἰδιόζοντα ἔρωτα· διότι τὴν ἐξουσίαν θέλει ὅπως ἐκτείνῃ εἰς εὐρύτερον κύκλον τὰς ἀπάτας του· ἀστῶδες καὶ ξένους, πλουσίους καὶ πτωχοὺς, διπλωμάτας καὶ ἰδιώτας, βασιλεῖς καὶ πολίτας, ὅλους ἀπατᾶ καὶ εἶναι ἱκανὸς νὰ ἀπατήσῃ. 'Απατᾶ ἐξ ἐνοσίχτου, ἀπατᾶ καὶ ἐκ σκοποῦ, ἀπατᾶ καὶ χάριν ἠθικῆς ἀπολαύσεώς του. Εἴτε κατ' ἴδιαν, εἴτε ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς λαλῶν, σκοποῦν προτιθεταί πάντοτε νὰ ἀπατήσῃ καὶ οὐχὶ νὰ πείσῃ· ἡ ἀπάτη εἶναι ἡ ἀληθὴς καὶ μόνη ἀπόλαυσις του, ὡς καὶ ὁ μό-

νος δυνα... παραδοξ... οἱ ἀπατε... ὁ ἀγνωσ... ὀργίζοντ... Γελοῖον... ζεται νὰ πο... 'Ελληνες, διό... δέστερον καὶ μαρότ...

ΕΚ ΤΕΡΡΕΣ

Madonna Candelora (Παναγία Λαμπαδαρίου).
ἐπίσημος καθ' ἣν ἐκάστη ψυχὴ κρατοῦσα λαμπάδα (candela) μεταβάλλει εἰς τὴν ὁμώνυμον ἐκκλησίαν καὶ λειτουργεῖται. Ὑπὸ τοῦ καταρρέοντος πλῆθους παρατυρωθῆς καὶ ἐγὼ εὐρέθην ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἥς ἐν μιᾷ στιγμῇ εἶχε πληρωθεῖ ἅπας ὁ εὐρὺς χώρος. Ἐν μέσῳ νεκρικῆς σιγῆς, ψιθυρίζοντων μόνον τῶν ἱερέων, οὐδὲν ἄλλο ἤκούετο, εἰμὴ τὸ ἀδιάκοπον γκάχου, γκούχου τῶν κρουολογημένων χριστιανῶν. Παραμύοιασα τὴν σκηνὴν ἐκείνην μὲ ἀγροτικὸν ὄρνιθῶνα, ἐν ᾧ οἱ ἀλέκτορες τὴν χαλαυγὴν ἀφῃπνίζουσι τοὺς χωρικούς· διὰ τοῦ ἐπανειλημμένου αὐτῶν κικιρίκου! . . .

Δινόρα· μελόδραμα· μουσικὴ Meyerbeer· ὑπόθεσις κωμικοτραγικὴ. — Ἡ Ντάτλη ὑποκρίνεται τὴν Δινόρα. Τὸ Communale πληροῦται ἀπὸ τὰ δύο φύλα καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ

ΠΑΝΣΕΔΕΣ

Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Σπάρτῃ ὅταν ὁ σύζυγος ἦτο γέρων, ἦτο ὑπόχρεως νὰ προσκαλῇ νέον εὐρωπτεον ὅπως παιδοποιήσῃ μετὰ τῆς καλῆς του.

Τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ τώρα, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τηροῦνται οἱ τύποι τῶν προσκλητηρίων, ἐνθα σημειοῦται: Ἡ κυρία προσκαλεῖ.

Ἡ ῥωμαντικὴ ποίησις εἶναι εὐθεῖα γραμμὴ, ἥς τὸ ἄκρον κατέχει ὁ 'Βεζαρχόπουλος, τὸ δὲ ἄλλο ὁ Παρ...

IV

Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἐψάλλα εἰς τὴν ψυχὴν μου τὸ ἔσπερας τῆς παρελθούσης Τρίτης, διαρκούσης τῆς βροχῆς· ἀλλ' ἐξαφνα ἐπαυσεν ἡ βροχὴ, ὁ οὐρανὸς ἰκαθαρίσθη, οἱ ἀστέρες ἀνέτειλαν λαμπρότεροι καὶ εἶδον ὅτι ἦμην μόνος ἐν τῷ δωμάτιῳ μου, ἡ δὲ ψυχὴ μου ἔταξείδευε παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ 'Ἰλισσοῦ ὅπου ἀνέπνευεν ἀπλήστως τὴν ἠλεκτρι-σμένην ἀτμοσφαῖραν καὶ ἐθεᾶτο τὴν 'Ακρόπολιν καὶ τὸν οὐρανόν· ἐζήληθον εἰς καταδίωξιν αὐτῆς· ἴσως τὴν συλλάβω καὶ πάλιν· ἀλλ' ἀμφισβᾶλλω ἀν θὰ τὴν καταστήσω ποτὲ ἰδικὴν μου.

Χεσμὲς ὁ 'Ἰμβριος.

Trilby.

ΑΠΟΘΗΚΗ ΟΙΝΩΝ ΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Σταδίου, ἀντικρὺ τοῦ Ταχυδρομείου.

ΟΙΝΟΙ ΜΕΛΑΝΕΣ — ΟΙΝΟΙ ΛΕΥΚΟΙ.

ΠΩΛΗΣΙΣ ΚΑΤΑ ΦΙΑΛΑΣ ΚΑΙ ΚΑΤ' ΟΚΑΝ.

Οἱ **Ἀδελφοὶ Οἰκονόμου** πρὸ ἐτῶν ἔχουν ἰδρύσει καθ' ὅλους τοὺς ἐπιστημονικοὺς κανόνας τῆς εὐρωπαϊκῆς οἰνοποιίας **ΜΕΓΑ ΟΙΝΟΠΟΙΕΙΟΝ** ἐν Κυψέλῃ, καὶ ἤδη παραδίδουν τοὺς **οἴνους** των εἰς τὴν κοινὴν κατανάλωσιν.

Οἱ **Οἴνοι Οἰκονόμου** εἶναι προωρισμένοι νὰ καταλάβωσι πρωτίστην θέσιν μεταξὺ τῶν προϊόντων τῆς ἑλληνικῆς οἰνοποιίας.

Οἱ **μέλανες οἴνοι** εἶναι ὑγιεινότατοι. Ἡ γεῦσίς των

ἡδονικωτάτη καὶ μία φιάλη πινομένη ὑπ' ἐνὸς ἀτόμου ἐπὶ τραπέζης, ὡς τοῦτο γίνεται ἐν Πιρσίοις, οὐδένα γεννᾷ κεφαλόπονον· διότι δὲν περιέχουν καμμίαν ξενικὴν οὐσίαν.

Οἱ **λευκοὶ οἴνοι** εἶναι δι' ἐπιδόρπια, ἑλαφροί, ὡς προῖοντα παρισινοῦ πνεύματος, ῥαφῶνται ἑλαφρότερον τοῦ ἀέρος.

Αἱ ἡμίσειαι φιάλαι τῶν λευκῶν εἶναι ἀληθινὰ **μπιζουβάκια**, τὰ ὅποια δύναται τις νὰ ἔχη εἰς τὴν τσέπην του ἢ νὰ κάμη δῶρον εἰς τὴν ἐρωμένην του.

ΟΛΟΙ ΟΙ ΟΙΝΟΙ ΕΙΝΑΙ ΕΝΟΣ ΕΙΔΟΥΣ.

Διὰ τακτικὴν κατανάλωσιν οἰκογενειῶν γίνεται καὶ ἔκπτωσις.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Γαλακτοῦχον ἄλευρον τοῦ Καρόλου Λάπ
Farine Lactée Lapp

ἢ

Εὐεργετικὴ τροφή διὰ τὰ παιδιά κατὰ τὸν Ιατρὸν
κ. Α. Ζίνγηρ καθηγητὴν τῶν παιδικῶν νοσημάτων καὶ
διευθυντὴν τοῦ Βρεφοκομείου Ἀθηνῶν.

Παύσατε νὰ τρέφετε τὰ τέκνα σας μὲ ἀραροῦτι, σιμιγδάλι καὶ ῥίζι, ἂν θέλετε νὰ μὴ προσβληθοῦν ἀπὸ διάρροϊαν, ἀπὸ χρονίαν δυσπεψίαν, ἀπὸ ἀτροφίαν, καὶ τέλος ἀπὸ τὸν θάνατον, καὶ τρέφετε αὐτὰ μὲ τὸ Εὐεργετικὸν Γαλακτοῦχον ἄλευρον τοῦ Καρόλου Λάπ, τὸ ὅποϊον ἀπεδείχθη ὡς τὸ μόνον κατάλληλον πρὸς ὑγιεινὴν θρέψιν τῶν παιδῶν.

Ἐφίκεται εἰς κουτία φέροντα τὸν τρόπον τῆς χρήσεως καὶ πωλεῖται ἐν μόνῳ τῷ φαρμακείῳ **Κ. Ὀλυμπίου** ὁδὸς Ἑρμοῦ ἀριθ. 206.

ΤΣΑΙ ΑΓΓΛΙΚΟΝ

ΑΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

THE NOIR QUALITÉ EXCELLENTE

ἔκομισθη διὰ τοῦ τελευταίου Ἀγγλικοῦ ἀτμοπλοίου

ἐν τῷ φαρμακείῳ

Κ. ΟΛΥΜΠΙΟΥ

206 — Ὀδὸς Ἑρμοῦ — 206.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ παιδαγωγός (bonne)

ξένη διὰ παιδίον διετές. Ἡ διεύθυνσις εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρίας Ἀγκύρας παρὰ τὰ Χαρτεῖα.